

Obituari

PERE TORDERA

Carlos Pérez de Rozas, passió i amistat

TEXT TONI VALL

Tot el que feia era per passió, per optimisme, per honorar i fer gran l'ofici que tant estimava i que tan bé explicava al seus alumnes. En va tenir milers al llarg de quaranta anys de fer de professor de periodisme a pràcticament totes les universitats del país. Era del que més content se sentia, de l'agraïment de tots els que han après l'ofici gràcies a les seves fabuloses classes sobre fotoperiodisme, composició visual de diaris i revistes, cultura, esport, societat i política internacional. Tenia un coneixement enciclopèdic i la capacitat per transmetre'l amb entusiasme, emoció i un enorme sentit de l'humor. Amb el professor David Vidal som testimonis del seu magisteri: cada any ens regalava una classe memorable a l'assignatura de periodisme cultural de la UAB. Sempre sortia ovacionat, els alumnes percebien tot just començar que el Carlos els estava fent un obsequi.

No vaig tenir la sort de ser alumne seu, però sí la immensa fortuna de gaudir del privilegi de la seva amistat incondicional, sense límits. "Per tu, el que calgui, ja saps que t'estimo", em deia sempre. Era una frase recurrent en ell, no li feia cap recança regalar-la als seus amics. M'expliquen que Carlos Pérez de Rozas (Barcelona, 1948) ja no hi és, que una batzegada a destemps del seu cor immens se l'ha endut mentre era a Madrid tornant de les vacances a Extremadura. Va treballar a *Destino*, va ser membre fundador d'*El Periódico* i de l'edició catalana d'*El País*, i director d'art de *La Vanguardia*. Va viatjar pel món redissenyant diaris amb Cases i Associats. Amb el nostre amic comú Albert Salord, a qui estimava tant com a mi, explicaven sempre anècdotes per sucari-hi pa. L'Albert em diu que et feia sentir que no estaves treballant sinó gaudint. Feia que tots els directors de diari sentissin emoció, s'entusiasmessin amb tots els projectes. Treballava fins a les tres de la matinada si era necessari. Sempre content, sempre animant tothom fins al final.

Nissaga de fotoperiodistes

Era un culer de pedra picada, sempre creia en el Barça fins i tot quan més enfonsat estava l'equip. Tothom el volia als programes i tertúlies, on tantes frases fetes seves van fer fortuna. D'entre totes les seves facetes n'hi havia una que sentia més seva que les altres. El fotoperiodisme, esclar, l'ofici de la seva família. Sempre parlava de "la ronda", la seu professional i vital dels Pérez de Rozas, el pis del número 23 de la ronda Universitat. El seu avi, Carlos Pérez de Rozas Masdeu; el seu pare, Carlos Pérez de Rozas y Sáenz de Tejada, i els seus oncles Kike i Manolo van fundar i fer créixer una nissaga irrepètible. Ell i el seu germà Emilio la van continuar amb idèntica rauxa i capacitat de treball.

Era un fanàtic de moltes coses: del bon menjar, dels gelats, dels havans generosos, de l'art, de Woody Allen i en especial de la seva esposa, la Carme, i del seu fill Carles. Els últims mesos estava especialment emocionat amb el Berbena, el restaurant que el Carles ha obert a dues passes de casa seva i de casa meva. Parlàvem com a màxim cada deu dies, ens vèiem sovint per arreglar el món, conversar sobre periodisme i que m'expliquéss que l'última portada del *New York Times* era formidable, que havia pronosticat amb encert quin seria el nou Pulitzer i que encara que semblava que no, el nou Barça promet.

Es preocupava per mi, pels meus, em feia sentir estimat. És el primer amic de veritat que perdo i no me'n sé avenir. Brindo per tu, amic meu, que siguis feliç. T'estimo. ♦